

Lena

Vasile Alecsandri

De-or cădea bobii în cinci,
Să știi că eu sunt pe-aici;
De-or cădea bobii în doi,
Să știi că sosesc la voi,
Să ne iubim amândoi.
Iar de-a mai rămânea un,
Să știi că eu vin nebun
Pe-o prăjină de alun.
Frunză verde salbă moale,
Apucai pe drum la vale
Ș-ajunsei pe Lena-n cale.
Eu călare, ea pe jos,
Cu gherdan de flori frumos
Și cercei lungi de mărgele
Să tragă ochii la ele.
Calea mândrei aținui,
O florică de-i cerui.
Cerui floarea sânului,
Ea-mi dă floarea crinului.
Cerui floarea din guriță,
Ea-mi dă floarea garofiță.
Cerui apă din izvor,
Ea mi-o tulbură cu dor.
Cerui apă neatinsă,
Ea mi-o dă cu dor aprinsă.
Cât am dat de-o am băut,
Lena alta mi-a părut,
Mi-a părut un toporaș
Răcorit de-un izvoraș.
De pe cal mă detei jos
Să iau floarea s-o miros,
Ea s-a prefăcut pe loc
Într-un fluturel de foc.
Vrui să-l prind, el a zburat.
Vrui să beau, apa-a secat.
Vai de mine, ce păcat!
Lena că m-a fermecat!
Fire-ai, Leno, blestemată
De-a mea minte tulburată!
Să ajungi un negru nor,
Ca să ploi lacrimi de dor!